

SARAH RIVENS

Z
A
J
A
T
K
Y
N
Ě

DARK ROMANCE

ZAJATKY NĚ

DÍL DRUHÝ

© Hachette Livre, 2023

Published by arrangement with Lester Literary Agency & Associates

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Marie Jiříčková, 2025

Cover © Martin Kopecký, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5965-1 (pdf)

SARAH RIVENS

Z
A
J
A
T
K
Y
N
Ě

DÍL DRUHÝ

přeložila Marie Jiříčková

ATMOSFÉRA

<i>Ozone</i>	→ Chase Atlantic
<i>Lonely</i>	→ Noah Cyrus
<i>Is It Just Me?</i>	→ Emily Burns
<i>What a Time</i>	→ Julia Michaels, Niall Horan
<i>Bitter</i>	→ FLETCHER, Kito
<i>Vicious</i>	→ Tate McRae
<i>Horns</i>	→ Bryce Fox
<i>Savage</i>	→ Bahari
<i>I'm a Wanted Man</i>	→ Royal Deluxe
<i>Wicked Ones</i>	→ Dorothy
<i>Watch Me Burn</i>	→ Michele Morrone
<i>Cravin'</i>	→ Stileto, Kendyle Paige
<i>Do It For Me</i>	→ Rosenfeld
<i>Billie Bossa Nova</i>	→ Billie Eilish
<i>Daylight</i>	→ Taylor Swift
<i>Love and War</i>	→ Fleurie
<i>Trauma</i>	→ NF
<i>Mount Everest</i>	→ Labrinth
<i>Writing's On The Wall</i>	→ Sam Smith
<i>No Time To Die</i>	→ Billie Eilish
<i>Fine Line</i>	→ Harry Styles
<i>Wild Heart</i>	→ Bleachers

Naskenujte QR kód a nechte se playlistem na Spotify
vtáhnout přímo do atmosféry *Zajatkyň 2*!

PŘEDMLUVA

Rok...

Od toho odpoledne uplynul rok.

Od toho rozloučení, ke kterému ve skutečnosti nikdy nedošlo.

Z jakého důvodu? Ze strachu? Z nezájmu? Z nejistoty?

Nechápala to. Ve skutečnosti to nechápal nikdo. Kromě něj.

Kromě něj, který se ke všem kolem choval tak chladně, tak odměřeně, tak nelidsky a kterého pronásledovala jeho minulost.

Jedině on jí mohl pomoci rozlousknout oříšek, kterým byl on sám.

Jedině on mohl zodpovědět její otázky, otázky, co si kladla už rok.

Žádnou odpověď totiž nenašla ani v té obálce, kterou dostala při odjezdu. Jeho mlčení ji ničilo.

Ale co když se po roce místo odloučení zase shledají?

Přestože on před tím shledáním celý rok kličkoval. Právě jemu, který chce mít vládu úplně nad vším... se veškerá kontrola vymkne z rukou.

Jak víte, člověk míní, život mění... Jeho rozhodnutí se brzy obrátí proti němu, k velkému potěšení *jejich* démonů... a jeho nepřátel.

Nemuseli umřít, aby zakusili peklo.

KAPITOLA PRVNÍ

Dva... nebo tři

ASHER

„Vstávej!“ vytrhl mě ze spánku něčí křik.

To je zlej sen... zasranej zlej sen.

Zabručel jsem a přikryl si hlavu polštářem, abych ten hluk, co mi vnukával vražedné myšlenky, neslyšel.

„Tak šup! Vzbud' se!“

Se zavřenýma očima a zaťatými zuby jsem se pomalu nadechl.

Zabiju ho a bude.

„Dovolená skončila!“

Cítil jsem, jak se moje trpělivost vytrácí stejně rychle jako minuty, co jemu zbývají ze života. Fakt bych si dokázal představit příjemnější budíček.

„Venku svítí sluníčko!“

Jestli toho nenecháš, tak ti pěští rozsvítím v hlavě.

Zabalil jsem se do peřin a znova zabručel. Tak jako tak se unaví. Je to jen otázka času.

Tak už to holt s dětma chodí.

„No tak, Ashi!“

Zase jsem mlčel. Jestli bych se někdy nejradši odstřelil, tak to bylo ve chvíli, kdy jsem při vstávání slyšel Benův nesnesitelný hlas.

Však já mu zatnu tipec.

„Navíc máš –“

„TAK ZAVŘEŠ TU HUBU, NEBO NE?“ zařval jsem do matrace.

Potřebuju cigáro. Teda dvě.

Bratranec se ušklíbl, očividně byl hrdý na to, co se mu povedlo. Sundal jsem ze sebe polštář, co mě dusil, a otevřel jsem oči.

A je to. Mám blbou náladu. *Fakt skvělý. Skvělý.*

„Čeká nás překrásnej den, vid', Ashi?“ vysmál se mi cestou z pokoje. „Dobrý, čarodějnice, je vzhůru!“

Svraštil jsem obočí a podrážděně zasupěl. Tak ona tam byla i Kiara. *Do háje, nutně potřebuju cígo.*

Jakmile se zezdola ozval kamarádčin smích, zavrtal jsem se do postele ještě víc. Neměl jsem náladu ji vidět, a ještě míň se mi chtělo od rána poslouchat, jak mě furt prudí tou věcí.

Už rok stále *stejnou* věcí.

Pár měsíců předtím se všechno *skoro* dalo zase do pořádku. Benovi už se prakticky zahojila všechna zranění, obchody šlapaly jako na drátku. William s Isobel byli po smrti a já jsem konečně pomstil otce. Všechno se kousek po kousku vracelo do starých kolejí.

Teda *skoro*.

„Ashere!“

Ashere.

Zařal jsem čelist, div mi nepraskla. Kiara mi takhle normálně nikdy neříkala a já jsem to od ní taky za žádnou cenu nechtěl slyšet. Protože mi tak kromě táty říkala jenom *ona*.

A od *ní* mi to oslovení nikdy nevadilo.

Vylezl jsem z postele, samozřejmě jsem u toho brblal, a mhouřil oči v denním světle. Ledabylým krokem jsem vrazil do koupelny.

Tenhle dům už rok ztělesňoval moje osobní peklo, peklo, které jsem odmítal opustit. Protože to byla jediná památka na *ni*, co jsem si dovolil nechat.

Rok.

Rok u mě doma strašila, procházela místnostmi a neopouštěla moji mysl.

Uběhl rok od chvíle, kdy jsem ji vyhnal ze svého života, ze svého světa.

Toho rozhodnutí jsem nelitoval, daleko ode mě jí bylo mnohem líp. Daleko od světa, který ji zničil. A pořád jsem si opakoval, že se jí díky mně uleví.

Ve sprše jsem zavřel oči a nechal po sobě vodu stékat. Znova se přede mnou objevila její tvář. Což se mi poslední rok dělo dennodenně.

Rok, kdy se po ní stýskalo Kiaře i tomu debilnímu psovi, co jsem si kvůli ní nechal. Kvůli moci, kterou nade mnou měla.

Tý zasraný moci.

„Zamilovala jsem se do tebe.“

Tahle věta mi pořád dokola zněla v hlavě jako nějaká vzdálená ozvěna. Celé noci mi nedala spát. Jak ke mně mohla tohle cítit?

Ta holka je sebevrah.

Byla tak pitomá, že říkala věci, které si ani nemyslela a co bych byl popravdě radši, aby nikdy nevypustila z pusy. Tak dlouho jsem ji od sebe odstrkoval, až jsem způsobil pravý opak.

Aspoň teď, když jsem ji vyhodil, jsem měl jistotu, že mě bude nenávidět. A bylo to tak lepší.

Nemůže mě milovat.

Nesmí mě milovat.

S táhlým výdechem jsem vypnul vodu. *Fajn, teď zachováš klid... a nebudeš si jich všímat. Jo, ignorace, to je ono...*

Oblékl jsem se a nepozorovaně sešel dolů – toužil jsem po tichu. Chtěl jsem si dát kafe, aniž by mě *kdokoli* otravoval. *Jinak by totiž jeden nebo druhý letěli z druhého patra.*

Oddechl jsem si, když jsem v kuchyni nikoho nepotkal. Po těch dvou blbcích ani stopy. Určitě jsou venku. *Výborně.*

Jakmile jsem si ale vytáhl cigáro a začal vařit kávu, zaťal jsem čelist. V dálce jsem uslyšel pisklavý hlas, co mi nesku-
tečně lezl na nervy.

„Já ti mám tak skvělou náladu!“

Na bratrancovy provokace jsem nereagoval, a abych se uklidnil, sledoval jsem, jak mi kafe teče do hrnku.

Potřebuju si zakouřit.

Se zavřenýma očima jsem si strčil cígo do pusy. Konečně.

„Ashi! Ty jsi vzhůru!“

Kiara. Zpropadená Kiara.

„Ne,“ zabručel jsem stroze.

S šálkem v ruce jsem se na ně otočil. Seděli na taburetech, oči jim zářily nadšením a z jejich škodolibých úsměvů se mi dělalo špatně.

Tohle bylo zdaleka nejhorší probuzení za celý měsíc. Dokonce za celý rok.

Mně z toho snad jebne.

„Včera jsem volala Elle,“ oznámila mi Kiara zvesela. „Úplně zapoměla, jak se jmenuješ!“

Už pošesté od probuzení jsem zaťal čelist. Kiara měla mimořádné nadání rozčilovat mě tím, že mi předhazovala *tu věc*.

„To je skvělý,“ odsekl jsem ledově.

Odemkl jsem telefon – dělal mi o dost lepší společnost než ti dva retardi naproti mně.

„Opravdu?“ podotkl Ben udiveně. „Pověz, Kiaro, není to už rok?“

„Kurva, držte už huby!“ povzdechl jsem si otráveně a vyšel z kuchyně do obývacího pokoje.

Položil jsem hrnek na konferenční stůl a svalil se na gauč, kde ona obvykle koukala na sračky. *Musím přestat všechno vztahovat k ní. Je konec.*

Zavřel jsem oči a zhluboka se nadechl, načež jsem ucítil, jak se pohovka prohýbá pod tíhou těch dvou. Přitiskli se ke mně jako dva démoni.

Tohle je zlej sen, ty vole.

„Jednoho z nich dneska zabiju,“ zamumlal jsem potichu a zadíval se na televizi.

„Copak ty si nevzpomínáš, žes mi před rokem něco slíbil?“ pošeptal mi Ben.

„Ne.“

Samozřejmě že ano.

„Ty si rád komplikuješ život, já ne,“ uchechtl se Ben.

„Připrav se, že za tou holkou budeš běhat. Fakt bych nechtěl být na tvým místě.“

Chtěl se pokusit dostat zpátky Graceovou, nebo s ní aspoň promluvit. Bylo to debilní a nerozvážný.

Ale co, je to Ben, tak co bychom chtěli?

„To říkáš jenom proto, že jsi nikdy nikoho doopravdy nemiloval.“

Vyprskl jsem smíchy a on si zkřížil ruce na prsou.

„Až nějakou holku budeš milovat a uděláš průser, tak za ní taky budeš běhat.“

„Nikdy. Já neběhám za nikým, nikdy jsem nemusel.“

To by moje ego neskouslo.

„Řekněme, že se jednoho dne –“

„Jednoho dne v daleký budoucnosti v jiným životě,“ skočil jsem mu do řeči, než se stihl vyžvejknout.

„Že se jednoho dne do nějaký holky zamiluješ a uděláš průser a BUDEŠ SI TOHO VĚDOM!“ pokračoval bratranec.

Tomu jsem se nepokrytě vysmál.

„Já průsery nikdy nedělám,“ pokračoval jsem ješitně.

„Neomluvíš se a nebudeš se ji snažit získat zpátky?“

„Ne.“

Rozhodně ne. V žádném případě.

„Asher Scott má rád jenom Ashera Scotta. A svoje cigára. A whisky,“ prohlásil jsem.

Zasmál se a pak jsem se zasmál i já. Odložil jsem mobil na stůl a mlčky se otočil k prosklené stěně obývacího pokoje. Už vážněji jsem vysvětloval:

„Nechce se mi mít rád kohokoli jinýho než sebe. Už nechci, aby mi na komkoli jiným záleželo víc než na mně samotným.“

Jediný, komu na mně kdy záleželo, jak jsem si dlouho myslel, byla ta svině Jonesová. A celý ten vztah byl jeden velký klam.

„Ale co kdyby na tobě tomu člověku záleželo víc než tobě?“

*„Na mně ve skutečnosti nikomu nezáleží víc než mně. Jestli se to ale někdy stane,“ vzal jsem pak jeho předpoklady v úva-
hu, „i když vím, že k tomu nikdy nedojde, a nějak to s tou oso-
bou poseru, tak ti slibuju, že se ji budu snažit získat zpátky.“*

Když se Benovi objevil na rtech široký úsměv, dodal jsem:

*„Samozřejmě jednoho dne v daleké budoucnosti v jiným ži-
votě.“*

Nechystal jsem se ji snažit získat zpátky, kdepak.

Neměl jsem to v úmyslu. Už jsem se rozhodl a nebyl dů-
vod to rozhodnutí měnit. Ničeho jsem nelitoval.

A oni se s tím museli smířit.

„Ten pitomec má pravdu,“ připustila Kiara, když se zvedla
z gauče a postavila se za mě.

Jakmile mi položila ruce na ramena, zafuněl jsem. Ta
umře fakt blbou smrtí. I když ve mně už vřela krev, neodpo-
věděl jsem. Tohle byla čistě moje věc.

Nechal jsem je mluvit do větru a soustředil se na zprávy,
které mě nezajímaly o nic víc. Chlapa, co s předstíraným zá-
jmem vykládá o ekonomice, jsem ale každopádně poslouchal
daleko radši než Bena a Kiaru.

Jak to, že se teď vlastně nehádají?

„Musíš se nějak rozhodnout, Ashíku,“ prohlásila Kiara
a zmáčkla mi ramena.

Vymanil jsem se jí ze sevření a vstal z gauče.

„Jestli se mám o něčem rozhodovat, tak o tom, kterýho
z vás dvou zabiju dřív,“ vychrlil jsem.

Už jsem chtěl z obýváku odejít, ale vtom mě zarazila po-
známka bratrance bezmozka.

„Je napruženěj, protože Ellu neviděl už dýl než tři sta osm-
desát dní...“

Ellu.

Rozhodnuto. Jako první zhebne Ben.

Prudce jsem se otočil, zatímco on vstával, provokativně si mě měřil a na rtech mu hrál úšklebek, co bych nejradši rozflákal pěstí.

„Tak ty fakt nesklapneš?“

S vražedným pohledem jsem se přiblížil. Kiara se postavila mezi nás.

„Tak dost. Ashi, nepřijde ti náhodou, že nastal čas se s ní zase setkat? Jakože... Nám se po ní taky stýská, víš...“

„Mně se po ní nestýská,“ řekl jsem a přitom ji odstrkoval. „Je mi ukradená.“

Kecám.

Ben s Kiarou si vyměnili pohled a vybuchli smíchy. Můj vztek vystřídala podrážděnost. Pokud se v tý podělaný hře rozhodli pokračovat, tak budiž, ale ať si hrajou beze mě.

„Jestli vám chybí, tak sedněte do letadla a navštivte ji.“

„Chceme, abys ji navštívil ty,“ ukázala na mě Kiara prstem, „protože my už jsme ji od Williamovy smrti všichni viděli.“

„Všichni kromě tebe.“

Při těch slovech se na mě Ben pokradmu vyčítavě podíval. Sice jsem to nechtěl uznat, ale pro jednu měli pravdu. Od jejího odjezdu jsem se s ní jako jediný nesetkal, přestože Manhattan se po smrti Williama stal mojí oblíbenou destinací.

Každý týden na jednu noc.

Nikdy jsem nedokázal vystoupit z auta a zaklepat u ní na dveře, přestože jsem věděl, ve kterém domě i patře bydlí. Ben pro ni vybral bydlení v budově, která patřila naší rodině, což jsem ze začátku nevěděl. Nechtěl jsem, aby mi prozradil její adresu, protože jsem dobře věděl, jak zareaguju. Věděl jsem, že za ní zatoužím jet.

A přesně to teď taky víkend co víkend dělám.

Když Ben ležel v kómatu, potom co přežil past, kterou jsem nastražil na Williama, nemohl jsem z Los Angeles vytáhnout paty, přestože jsem strašně toužil vyrazit do New

Yorku. Jakmile se začal zotavovat, sedl jsem do letadla směr Manhattan.

Po příjezdu na místo jsem ale nebyl schopen vystoupit z auta. Seděl jsem za volantem a koukal jí do oken, dokud se nerozednilo. Zahlédl jsem ji jenom jednou na balkoně. Tehdy jsem ovšem byl v bytě nad ní.

A hodil jsem jí na hlavu vajgl. To abych jí připomněl starý dobrý časy. Bylo to moc vtipný... Jo, nudil jsem se.

Netušila, že jsem to hodil já. A rozhodně to tak bylo lepší.

Ve skutečnosti mi v tom setkání bránilo to, že jsem měl poprvé strach. Dokonce hrůzu. Věděl jsem, že se na mě zlobí. Věděl jsem, že jsem kvůli té obálce, kterou jsem jí poslal po Carlovi, zranitelný. A já jsem zranitelnost nesnesl.

Tenhle pocit jsem nedokázal přenést přes srdce.

Jak šlo o ni, byl jsem bezbranný, cítil jsem to.

„Sledovat ji celou noc z auta fakt není nic moc,“ poznamenal Ben, který věděl, kam každý víkend jezdím. „Chováš se trochu jako psychopat...“

Zakamufloval jsem úšklebek. *Psychopat*. Tak mi ta *blbka* vždycky říkala. I moje číslo měla uložené pod tímhle směšným jménem.

Denně jsem přemýšlel, jak se mnou mohla po tom všem, čemu jsem ji vystavil, vydržet. Jak mě mohla milovat.

Přestože já jsem ji celou tu dobu trápil v domněnání, že si tím ulevím od vlastní bolesti. *Nefungovalo to*.

„Musíš se rozhodnout, kámo,“ pokračovala Kiara vážněji. „Nakonec přece nemáš co ztratit.“

Ale jo. Můžu ztratit úplně všechno. Třeba svoji hrdost, protože vím, že mě pošle do prdele.

„Na co ještě čekáš, než se s ní uvidíš?“ naléhal bratranec.

„Kdo říká, že ji chci vidět?“ odvětil jsem zamračeně a založil si ruce.

„No, nikdy jsi netvrdil opak,“ poukázala Kiara škodolibě.

Obrátil jsem oči v sloup, ale mlčel jsem. Měla pravdu. Oba měli pravdu. *Do prdele, tohle přiznávám tak strašně nerad.*

Ucítil jsem, jak se mi něco otírá o nohu, a sklopil jsem oči. Tate. *Po domácíu taky Pako.*

Stýská se jí po něm? Předpokládám, že určitě.

„Asi tak před týdnem jsem Ashe slyšel mluvit ze spaní,“ zasmál se Ben potutelně. „Furt se tam dokola opakovalo Elli-no jméno...“

Popadl jsem první věc, co mi přišla pod ruku, a s vražedným pohledem ji hodil po bratranci, který se rozchechtal.

„Polib mi prdel. Mně po ní nic není, chápeš to?“

Když se rozesmála i Kiara, zlost ve mně narostla. *Jak to, že se vůbec nehádají, kdykoli si ze mě dělají srandu?*

Otočil jsem se k odchodu a znova se pokusil těm dvěma šaškům utéct, Kiara mě ale zastavila.

„Já... vím něco, co vy nevíte...“

Řekla to tak škodolibě, že jsem zvedl jedno obočí. Co to zase vykládá? Zvědavost mě donutila tam zůstat a vyslechnout ji. Bude mluvit o ní.

„Vzhledem k tomu, že Ash obrátil list, už nemám důvod si to nechávat pro sebe, ne?“

Ohlídl jsem se po ní a zatvářil se nezúčastněně, jenže její úsměv mluvil za všechno. A to mě znervózňovalo.

„Vím, že Ella má... *nápadníka*...“

Vtom se mi zatajil dech. Na chvíličku jsem zavřel oči a pak jsem se s lehce pozdviženým obočím obrátil zase čelem k nim. *Prosím?*

Koho... koho že?

Začala mi vřít krev v žilách a probudila se ve mně majetnickost. Jak jako nápadníka?

Pořádně jsem si Kiaru prohlídl, abych se ujistil, že nelže. Jiskry v jejích očích mi potvrzovaly, že mluví pravdu.

Pravdu, kterou mi chtěla sdělit.

Na to, aby lhala, byla moc nadšená.

Nápadník... Je na čase někoho sprovodit ze světa.

„Tobě po tom přece nic není, Ashi, ne?“

To teda je, a jak. Bohužel.

Co je ten kašpar zač?

„Jo, nic mi po tom není,“ zalhal jsem a odvrátil pohled k bratranci, kterého Kiařino tajemství zjevně zaskočilo.

Ne... lže. Jinak by to řekla nejdřív Benovi.

„Ale kdo je to?“ vyzvídal bratranec.

Ten její potutelný úsměv mě vytácel. Mlčky si vychutnávala naše reakce. *Tak už sakra mluv!*

Vteřiny nebraly konce. Nervózně jsem podupával, jak jsem se nemohl dočkat, až se dozvím, kdo je tím šťastlivcem, kterého co nevidět sejmu.

„Její soused!“ zvolala Kiara s pohledem upřeným na mě. „Skoro denně jí posílá kytky!“

Zavřel jsem oči. Zaplavila mě žárlivost. Kytky.

Do hajzlu, já mu vykopu hrob a ty jeho kytky položím na něj.

„Odkdy?“ neudržel jsem se.

„Pan Scott žárlí?“ posmívala se.

Zašklebil jsem se. V duchu už jsem plánoval několik způsobů, jak toho tupce, kterého jsem ještě neznal, oddělat.

„To už si Ellu dokážu představit spíš s Ashem než s tím sousedem,“ zasmál se Ben.

Odfrkl jsem. *Se sousedem?*

Ten s ní nikdy nebude. Jen přes moji mrtvolu.

„Jak to mezi nima je?“ naléhal Jenkins.

„Často se jí pokouší sbalit a –“

„Už se líbali?“ skočil jsem jí do řeči.

Škodolibost v jejích očích mě rozčilila ještě víc. Nic mi neřekne.

Já se neudržím.

Někdo chtěl mého andílka. Někdo se co nevidět setká s předky.

„Už spolu píchali?“ zeptal se Ben a já jsem ho zpražil pohledem.

„Ne,“ odpověděl jsem současně s Kiarou.

Do prdele, já si ho podám.

„Třeba tentokrát natrefila na toho pravýho...“

Strnul jsem. Kiařina provokace mnou otrásla. Nic jsem na sobě ale nedal znát. Vystupoval jsem chladnokrevně a lhostejně. V tom spočíval můj největší talent.

Ben nám oznámil, že už musí za Graceovou, takže jsem s ďáblem, jinak taky zvaným Kiara Smithová, osaměl.

„S tebou to nic nedělá?“ prolomila tu ledovou zeď, kterou jsem se obestavěl.

„Nemám ti k tomu co říct.“

„Dobře, tak v tom případě,“ spustila, když se ke mně přibližovala, „mu dovolíš s ní být?“

Zíral jsem do zdi a vtom jsem celý ztuhl. *Dovolit mu s ní být? Dělá si legraci?*

„Uvolni se, Ashíku! Tolik zatínáš pěsti, že ti vystupují žíly,“ poznamenala vysměvačně. „Ani mi to nemusíš říkat. Sama vidím, že tě Ella nenechává chladným.“

„To teda nechává,“ procedil jsem, aniž jsem se na ni podíval.

Nenechává.

„Ale nenechává... jenže to nechceš přiznat, ani sobě, ani jí.“

Prošla mi těsně za zády a přivedla řeč na téma, kterému jsem se chtěl stůj co stůj vyhnout.

„Můžeš si trávit večery doma, usrkávat whisky, koukat z okna jejího pokoje a čekat, že se k tobě vrátí, když sám ani nehneš prstem,“ zašeptala a položila mi ruku na rameno. „Ona ale jednoho večera bude ve svém novém pokoji, bude mrdat s ním a ani ji nenapadne se vrátit k tobě.“

Zavřel jsem oči, abych ta slova, co mě zasáhla silou vztek-lého boxera, ustál. *Do prdele. Já se neudržím.*

Když jsem si ji představil s jiným chlapem v posteli, roz-zuřil jsem se, byl jsem úplně bez sebe.

„Tak si vyber, Scotte – buď ji získáš zpátky, nebo ji necháš.“

Na odpověď nečekala, otevřela vchodové dveře a zabouch-la je za sebou. A nechala mě tam samotného s vražednými myšlenkami.

Samotného s ní.
„Do prdele!“ ulevil jsem si.

Dvě hodiny ráno.

Seděl jsem na její posteli a vedle mě spal čokl. Rozčilovalo mě, že tam leží. Od dnešního rána mě rozčilovalo všechno.

Soused.

Nějakej podělanej soused. Co jí chce? Kytky? Ten debil jí posílá kytky?

Kdo tohle dneska ještě dělá?

Se sklenkou whisky v ruce jsem prosklenou stěnou jejího pokoje pozoroval temné nebe.

Vybavila se mi poslední slova Kiary: *Bude ve svém novém pokoji, bude mrdat s ním...*

Prudce jsem zaťal zuby, když si moje sadistická fantazie začala libovat v té představě – ona v náručí jiného. Jak se na něj dívá, jako se dívala na mě. Jak sténá slastí, slastí, kterou jsem jí chtěl dopřát já. Jeho pusa na tom jejím hezounkém krku, krku, který jsem chtěl svými rty pomučit a poznamenat já. Pak na jejích rtech, těch rtech, které jsem chtěl líbat, co by mi stačil dech.

Spáchám vraždu. A pak budu neskutečně šťastnej.

V tu ránu mě z úvah vytrhla bolest – rozmáčkł jsem v ruce skleničku.

S nadávkami jsem vyskočil. Tekla mi krev a v ráně na dlaně mě štípal alkohol.

„To mi ještě scházelo,“ zabručel jsem a zamířil do koupelny pro náplasti.

Po chvilce hledání jsem si ránu, která nepřestávala krváčet, zalepil. Zadíval jsem se na to zranění... Všechno mi ji připomínalo. Zvedl jsem hlavu a v zrcadle uviděl vlastní odraz. A přesně v ten okamžik jsem se nenáviděl. Nenáviděl jsem se za všechno, co si kvůli mně zkusila.

Teď jsem chápal Benova slova, když mi říkal, že se nenávidí kvůli Belle. Byl jsem na tom stejně. Nenáviděl jsem se. Ona mě nenáviděla. Obsah té obálky si nejspíš nepřečetla a rovnou ji vyhodila. Jenže ono bylo nutné, aby si to přečetla. Bylo to nutné. Tu představu jsem nesnesl. Vědomí, že mě nenávidí a hledí svýma modrýma očima na jiného muže, mě přivádělo k nepřičetnosti.

Vrátil jsem se do *jejího* pokoje, kde pes čichal k rozlitému alkoholu na zemi. Muselo se mu po ní stýskat.

V její posteli se rozvibroval můj mobil. Když jsem se na něj podíval, znaveně jsem si povzdechl a se zavřenýma očima to vzal.

Ozval se ženský hlas, co mě neskutečně vytáčel.

„Zvládlas to?“ zeptal jsem se jí a lehl si na záda. „Stejně nemáš na vybranou, *Heather*.“

„Ahoj, pane, doufám, že se máš dobře. Mně se vede skvěle!“

KAPITOLA DRUHÁ

Sezení navíc

ELLA

Manhattan, tři hodiny odpoledne.

„Vlastně... asi máte pravdu. Moje tělo... cítila jsem jako by pud sebezáchovy. Hned jak to začalo, zavírala jsem oči a už na nic nemyslela. Nedokázala jsem to,“ zodpovídala jsem jeho otázky. „Za ty měsíce jsem se naučila počítat vteřiny, abych se uklidnila a řekla si, že brzo skončí... a zmizí.“

Seděla jsem na modrém koženém gauči, který jsem vídala párkrát do týdne u svého terapeuta. K Paulovi jsem chodila už skoro sedm měsíců. Doporučil mi ho můj doktor, Cole. Ten za mnou často jezdil kontrolovat můj zdravotní stav. Poradil mi, abych si s Paulem dohodla schůzku kvůli těm svým nočním děsům, což jsem udělala až po pěti měsících strávených v New Yorku a potom, co mě k tomu donutila Kiara. I takhle na dálku si o mě dělala starosti.

„A celé ty roky jsem jenom přežívala, moje tělo už nebylo moje. Už jsem nepatřila sobě, patřila jsem *jemu*,“ vysvětlila jsem terapeutovi, který seděl vedle v sametovém křesle. „Patřila jsem *jim*. Byla jsem jako hadrová panenka, jako robot, co se řídí cizími rozkazy. Nic... nic jsem neznamenal.“

Na dnešním sezení jsme rozebírali moje traumata a to, jak souvisí se záchvaty úzkosti, které bývaly daleko silnější ráno po probuzení.

Už rok bylo všechno jinak. Postupně jsem ztratila kontrolu úplně nade vším. Zvláště nad svou hlavou.

„Když jsem po Johnovi začala žít jiný život, tak jsem se asi... ještě točila v začarovaném kruhu, ale ve skutečnosti jsem v něm nebyla...“

„Jak to myslíš?“ zeptal se mě Paul mírně.

Povzdechla jsem si.

Vždycky se mě vyptával na spoustu podrobností, aby moje úzkosti prozkoumal, ačkoli nejsem zrovna výřečný typ. Daleko radši jsem poslouchala. Sezení mi ale pomáhala k tomu, abych svá zranění přijala, abych se ke svému posttraumatickému stresovému syndromu... sama postavila čelem.

„Asi... jsem si namlouvala, že se uzdravuju, že díky tomu novému dechu, co mi dali, můžu žít zase víceméně ‚normální‘ život... daleko od Johna.“

Nuceně jsem se rozesmála. Vysmívala jsem se svojí naitivě.

Jak to často dělal on.

„Udělala jsem chybu v tom, že jsem to, co zbylo z mého srdce, vložila do cizích rukou a že jsem si vybrala chlapa, co byl ještě větší troska než já... v domnění, že mi pomůže.“

Všechno je to jeho vina.

„Protože ses s ním cítila bezpečně?“ zeptal se mě terapeut.

„Ano,“ zašeptala jsem se zavřenýma očima. „Věděla jsem, že mám kvůli Johnovi těch traumat spoustu, jenom jsem je prostě ještě neznala *všechna*. Do té doby nedostala příležitost vyplavat na povrch.“

Narovnala jsem se, zatímco si terapeut zapisoval moje odpovědi.

„Teď o samotě jsem poznala všechny jejich tváře.“

„Protože už se bezpečně necítíš?“ zeptal se mě.

Přikývla jsem. Ještě nikdy jsem nežila sama, vydaná sobě samé napospas v neznámém městě, kde bych musela splynout s davem a doufat, že si mě nikdo nevšimne. Že mi tu ulitu, kam jsem si po příjezdu zalezla, nikdo nerozkřápe.

„Nikde jinde než u *něj* jsem se bezpečně nikdy necítila,“ pokrčila jsem rameny.

„Dopřavdy ses tak cítila, nebo sis to jenom namlouvala?“

Zadívala jsem se na *něj* a moc jsem nevěděla, jak odpovědět. Pro mě to přese všechno opravdové bylo.

„Dopřavdy jsem se tak cítila,“ potvrdila jsem. „U *něj* se mi noční můry zdály taky... ale když jsem se probrala, nemívala jsem tak silné záchvaty úzkosti.“

„Myslíš, že máš tu potřebu soustavně kontrolovat dveře a okna právě proto, že ti chybí bezpečí?“

Sebejistě jsem přikývla. V tomhle obrovském městě s několika miliony obyvatel se u mě rozvinula takzvaná agorafobie. Být sama v přelidněném městě a necítit se tam bezpečně totiž nepředstavovalo zrovna nejsvětější stránku mého nového života.

Byla jsem zvyklá bydlet v domě, s někým. S *ním*.

Pocit bezpečí zmizel současně s šedýma očima, které jsem od té doby neviděla. Tady jsem vždycky aspoň šestkrát zkontrolovala, že jsou dveře bytu dobře zamčené, okna dobře zavřená a závěsy dobře zatažené. Přivádělo mě to k šílenství.

Všechno je to jeho vina.

„Po té včerejší noční můře tě přepadl podobný záchvat úzkosti?“

Znova jsem přikývla. Bylo to totéž. Zase. A zase.

„Děláš to, co jsem ti poradil?“ zeptal se a dál se na mě díval svýma pronikavýma očima.

Zase jsem přikývla. Dechová cvičení mi pomáhala se během záchvatů uklidnit, ale potřebovala jsem čas, abych nad sebou získala kontrolu. Tělo mě totiž přestalo poslouchat.

„Teď mi řekni, Ello... Tohle není naše obvyklá schůzka. Není dnešek něčím zvláštní?“

Zavřel zápisník a s letmým úsměvem, který jsem opětovala, se mi podíval zpřímá do očí.

„Nechtěla jsem být doma sama,“ přiznala jsem skoro rozpačitě. „Teda... mám *narozeniny*...“

„No tak to všechno nejlepší!“ zvolal.

Při těch slovech se mi sevřelo hrdlo a zamlžily oči. Poslední, kdo mi přál k narozeninám, byla moje teta. Muselo mi být devět... nebo sedm.

Srd-ce-rvou-cí.

„Vědí tvoji přátelé, že máš narozeniny?“

Zavrtěla jsem hlavou. Nikdo o tom nevěděl. Ani loni jsem to neřekla. Dřív tenhle den býval přinejlepším dnem jako každý jiný, přinejhorším dnem, který uzavíral další rok věčného šachu.

„Vždyť tě tu nedávno navštívili, ne?“

„To jo,“ odpověděla jsem s přihloupkým úsměvem. „Ally tu se mnou minulý měsíc během jedné mise dva dny pobyla.“

„A jak ses cítila, když byla u tebe?“

„Byla jsem šťastná. Pokaždé, když přijedou, tak se cítím zase jako doma.“

Když jsem byla sama, tak jsem svůj byt vnímala jenom jako pár stěn s okny, místo, kde se dá vyspat a skrýt před pohledy lidí, co se na mě na můj vkus soustřeďovaly trochu moc. Jakmile ale přijel Ben, Kiara nebo Ally... měla jsem pocit, že jsem doma. V Kalifornii.

„Co pro tebe znamená domov, Ello?“

Krátce jsem se na něj zadívala. Už jsem věděla, co odpovím. Celý život jsem se stěhovala z místa na místo, ale nikde jsem se necítila jako doma. Až do dne, kdy jsem konečně našla *tenhle* domov.

„Místo, kde jsou lidi, co máte rád a kteří vám dávají pocit bezpečí. Pro mě domov ve skutečnosti znamená... určitý pocit.“

V blízkosti Kiary, Ally nebo Bena bych se cítila jako doma, ať bych se hnula kamkoli. *Koneckonců prázdný domov přestává být domovem.*

Přikývl a přitom ho neopouštěl lehký úsměv. Pak si povysunul brýle a odkašlal si.

„A co ten Ash?“

„A-Asher,“ opravila jsem ho a znova se mi sevřelo hrdlo. „Já mu říkám Asher. Ostatní mu říkají Ash, ale já mám radši Asher. Ne... ani jednou. Ten za mnou nepřišel *ani jednou*.“

„Chtěla bys mi o něm něco povědět? Skoro nic jsi mi o něm neřekla... Má to nějaký důvod?“

Otočila jsem se k akváriu, kde už několik měsíců plavaly ty samé rybky. Před nimi se vlnily rostliny.

„Ublížil ti?“

„Ne,“ odpověděla jsem honem. „Aspoň... ne tak jako ti ostatní.“

„Tak proč ho teda nenávidíš?“

Protože se zachoval strašně. Tak strašně.

„Protože mi nic jiného nezbývá,“ utrousila jsem s pohledem upřeným na rybičky. „Nesmím s ním mluvit, nesmím se s ním vidět, nesmím mu odpovědět.“

„Proč? To ti zakázal on?“

Tiše jsem zasupěla.

„Já si to zakázala taky.“

„A proč si zakazuješ s ním mluvit?“ zeptal se mě a mírně se zamračil.

Žmoulala jsem si prsty. Jen co se na obzoru objevilo další citlivé téma, začala jsem nervózně klepat nohou.

Asher.

„Protože si to nezaslouží. Nechal... Nechal mě jen tak odjet. Jako jediné vysvětlení mi dal obálku plnou papírů.“

„Papírů?“

„Papírů,“ povzdechla jsem si a zase jsem měla před očima ten černý inkoust. „Píše... Píše si do zápisníků, poznamenává si tam svoje myšlenky. Zní to jako kliše, ale píše, aby se nemusel svěřovat ostatním.“

Když jsem otevřela oči, uviděla jsem, jak terapeut mírně přikývnul.

„On se svěřuje nerad?“ pokračoval.

„Ne tak úplně,“ upřesnila jsem a pokrčila rameny. „Dal mi papíry, na kterých prozrazuje některé věci, co se mě týkají.“

Zápisky zahrnují období od mého příjezdu k němu až po chvíli, kdy se milostpán rozhodl, že musím z jeho života zmizet. Kvůli mému bezpečí.“

Pohledem mě povzbudil, abych ve vyprávění pokračovala a nevyhýbala se nevyhnutelnému.

„Už... už rok jsem se s ním neviděla, i když s jeho blízkými ano.“

Znova se mi udělal knedlík v krku. Bylo mi nanic z toho, že mě nenavštívil ani nezavolal. Zapomněl na mě, jako bych nikdy nic neznamenal.

Byla jsem jenom zajatkyně.

Kiara měla pravdu – nezaslouží si ani moje slzy, ani moje city.

Všechno je to jeho vina.

„Stýská se ti po něm?“

Strašně moc.

„On za to nestojí,“ odvětila jsem a opět pocítila nenávist k sobě samé.

„Neodpověděla jsi,“ poznamenal terapeut mírně.

„Ano...“

Jasně že se mi po něm stýskalo. Moje city totiž nevyprchaly, právě naopak. Denně mě ničily. Denně mi připomínaly, že na mě zapomněl, že mi po *něm* zbyla jenom jeho slova.

Slova, která bych chtěla slyšet před rokem.

„Když jsi byla u něj, tak jsi těmi nočními můrami trpěla taky, je to tak?“

U něj jsem jimi trpěla taky, to byla pravda. Pak mi pohrozil, a tak jsem jich měla čím dál méně ze strachu, že by mě jinak zaskrtil. Tenhle strach se nakonec přeměnil v něco jiného. V pocit bezpečí, který mě celou zaplavil, kdykoli překročil práh.

Stalo se toho tolik. *Tolik.*

Ve zkratce jsem to terapeutovi převyprávěla.

„Řekla bys mi o těch papírech něco víc?“

„Prostě tam píše, co si o mně myslel,“ zasupěla jsem. „Takže mám tu *výsadu*, že znám důvod některých jeho machinací.“

Terapeut se nad mou jízlivostí pouсмál a pokynem ruky mě vybídl, abych mluvila dál. Mně se ale nechtělo.

„Tohle nikam nevede, prostě za tím udělám tlustou čáru.“
Nechtěla jsem o něm mluvit.

„Zmiňovala ses o nějakém sousedovi...“

„Jo,“ zasupěla jsem a podrážděně zakroutila hlavou, „ale s tím tu kapitolu neuzavřu... Jsme hodně rozdílní...“

Tenhle soused byl přesvědčený, že mě svede, a zatím mě otravoval jako nic na světě.

Protože nebyl on.

„Je... Je moc milý, ale... nejsem s ním ve své kůži,“ přiznala jsem pomalu. „Nejsem sama sebou...“

„Neměla bys mu to říct?“ navrhl mi. „Když s někým nejsi ve své kůži, tak je lepší v tom vztahu vytyčit hranice.“

„Já vím, jenže... mně to nejde. Nikdy jsem si svoje hranice nedokázala uhájit.“

On je rozbořil.

„Bavíme se pořád o tom sousedovi?“

Usmála jsem se. Jasné že ne. Sousedu jsem nikdy neměla plnou hlavu. V té přebýval někdo jiný.

„Nenapadlo tě někdy, že by ses vrátila do Kalifornie?“ zeptal se mě Paul. „Co by ti v tom bránilo?“

Zírala jsem na něj a přemýšlela, jak odpovědět. Měl pravdu. Co mi brání vrátit se do Los Angeles?

Tam nemáš, kde složit hlavu. Zabije tě, nebo hůř, bude tě úplně ignorovat. Taky by tě mohl někdo unést...

„Na Manhattanu můžu začít nový život. Kdybych se vrátila do Los Angeles, tak by to byl krok zpátky. Já chci jít dopředu, chci obrátit list.“

„Jeho už ve svém životě nechceš?“

Zavrtěla jsem hlavou. Už jsem ho nechtěla, už jsem ho nechtěla milovat. Nenáviděla jsem se za to, že ho pořád miluju, i po roce. I po tom všem, co provedl.

Vězel mi v hlavě jako nějaký nádor a zabíjel mě, aniž by se mě dotýkal, aniž by se mnou mluvil, aniž by na mě myslel.

Jako bych nikdy neexistovala.
Všechno je to jeho vina.

Deset hodin večer.

14. ledna.

Je podobná Isobel... ale přijde mi hloupější. Má ksicht jak mimino. A já děti nesnáším.

Přemýšlím, kolik jí je. Vypadá mladší než já...

Nedalo mi to. Zase jsem si ty jeho poznámky četla. Znova od začátku.

Zlomil mě.

Vzala jsem si sousto dortu koupeného na první oslavu narozenin, kterou trávím úplně sama, a polykala jsem slzy. Nemohla jsem ta slova pustit z hlavy.

Věděla jsem, že si ubližuju, když je čtu pořád dokolečka, ale nic jiného mi po něm nezbylo.

A dneska jsem ho potřebovala, aby mě ta samota úplně nepohltila.

„Všechno nejlepší, Ello...”

Dneska je u mě druhou noc, má noční můry. Jako já.

Neprobudila mě, jak jsem jí říkal. Ne, přecházel jsem po obývacíku a uslyšel její křik.

Má noční můry...

Na těch stránkách vytržených ze zápisníku podtrhal některé úryvky, které se týkaly jeho. Úryvky, co mi odhalovaly část jeho tajemství.

Věděla jsem, že moc nespí, a teď jsem chápala proč. Stejně jako mě ho měly ve svých spárech strašné noční můry. Jednou, když jsme spali spolu, jednu měl, ale mě nenapadlo, že by se mu to mohlo stávat často. Aspoň ne tolik co mně. Ale jaké běsy asi trápily jeho?

V noci, kdy tohle napsal, se mnou poprvé promluvil. Vylil mi do ksichtu sklenici vody, abych se probudila.

*Nemůžu je vystát. Nejradši bych ji zabil, protože mi ji vnu-
til! Zastranej Rick! Tahle zajatkyně je ještě retardovanější, než
jsem si myslel. Ale musím přiznat, že je po čertech krásná.*

Ella. Ella Collinsová...

Těmito slovy ke mně promlouval jeho chraplavý hlas, jako by v mojí hlavě žil. A mně to strašně vadilo.

Setřela jsem si slzu, která mi tiše stékala po tváři. Rozhodla jsem se toho čtení nechat, ty stránky už jsem prolistovala tolikrát, že jsem se je naučila nazpaměť. Se vzdychnutím jsem vstala. Zkontrolovala jsem dveře bytu i všechna okna a šla jsem si vyčistit zuby.

Civěla jsem na svůj obraz v zrcadle. Byla jsem prázdná. Bez jiskry v oku, bez života.

Ten pocit mě sžíral. Připadala jsem si zbytečná. A to jsem taky byla. Byla jsem bezcenná.

Nejvíc jsem tuhle prázdnotu cítila o Vánocích. Když všichni jeli za svými rodinami, za blízkými, zatímco já jsem svátky trávila sama s televizí. *Sama jsem byla ostatně vždycky.*

Odmítal mě snad právě proto? On měl rodinu a přátele. Přátele, kteří se stali i mými přáteli.

Představil mě své sestře... Pravda, v tu chvíli neměl moc na vybranou. Ale komu bych ho představila já? *Nikomu.*

Protože jsem nikoho neměla.

Udělal se mi knedlík v krku. To ticho jsem nemohla vydržet, a tak ho můj mozek vyplňoval záplavou slov.

Zapnula jsem v obýváku televizi. Bez ní jsem nemohla spát. Ten zvuk mě uklidňoval. Ticho mě děsilo, protože mě terorizovaly vlastní myšlenky.

Najde si někoho jiného. Někoho, kdo si jeho lásku zaslouží. Někoho, koho bude chtít.

„Představí tě svým rodičům, jako to dělají všichni... Navrhneš jí, aby se k tobě nastěhovala, a nikdo tě k tomu nebude nutit...”

Ne jako mu vnutili mě.

Bude ji chtít.

Vzlykla jsem a zavrtěla hlavou. Ne. Musím ho pustit z hlavy. Musím pustit z hlavy, jakou cestou se bude ubírat jeho život. Musím pustit z hlavy, že chci v životě jenom jeho, i když on se rozhodne žít s někým jiným.

Kdo by chtěl holku, co znásilnily dvě desítky chlapů? Hnusím se mu. Hnusím se i sama sobě.

Zajíkala jsem se pláčem. Z tohohle se stal můj rituál – brečet nad svým posraným životem a říkat si, že mě můj domnělý zachránce pustil k vodě.

Najde si někoho lepšího. To nebude nic těžkého.

„Proč jsi dovolil, abych tě milovala...?“

Nesnášela jsem ho. Nenáviděla jsem ho za jeho mlčení. Za jeho netečnost.

Proč mi tu obálku dal?

Proč mi zakázal, abych s ním ještě někdy promluvila, zrovna takhle? Proč mi po sobě nechal jenom obyčejné listy papíru? Čist slova, co jsem toužila slyšet z jeho úst, pro mě představovalo nekončící trýzeň.

A já jsem tu trýzeň s radostí podstupovala. Jeho slova udržovala city, které jsem k němu chovala, tím nejzvrácenějším možným způsobem.

Já jsem se tomu ale nedokázala ubránit.

Mluvit jsem s ním nemohla, zablokoval si moje číslo. Zabránil mi, abych se vrátila do jeho života. Jako bych byla to nejhorší, co ho kdy potkalo.

Zatímco on pro mě znamenal to nejlepší a nejhorší zároveň.

Nenáviděla jsem ho. Tolik jsem ho nenáviděla. Nenáviděla jsem to, co k němu cítím.

„Nenávidím to, že tě miluju...“

KAPITOLA TŘETÍ

Soused

ASHER

Los Angeles, osm hodin večer.

„A co máš radši ty? Já rozhodně kočky.“

„Já mám radši, když mlčíš,“ vyštěkl jsem, aniž bych ke svojí nové zajatkyni zvedl hlavu.

Heather se včera večer vrátila z mise a musím říct, že mi opravdu nechyběla. To, jak mě dokázala nasrat otázkami, co vygeneroval její dementní mozek, byl fakt kumšt. A to byl teprve začátek.

Poznal jsem ji před pár měsíci. Heather pro mě chtěla pracovat, ale Kiara mi zakázala ji najmout s tím, že po ní žádné zajatkyně mít nesmím.

Což mě samo sebou přimělo to udělat.

A dennodenně toho rozhodnutí lituju, jen co otevře pusu.

„Kdyby sis měl vybrat jednu věc, co uděláš, než umřeš, tak co by to bylo?“

„Ustřelil bych ti palici. To bych si užil.“

„Milý,“ povzdechla si.

A to jsem dřív nesnášel přítomnost Elly...

Zvolil jsem strategii, kterou jsem používal na Bena, a přestal jí odpovídat. Dřív nebo později sklapne. Když jsem byl konečně hotov s tím podělaným podpisováním, co mi zkurvilo prsty, tiše jsem si povzdechl.

Promnul jsem si oči. Začínala se ozývat únava a já jsem potřeboval cígo.

„Pár dní budu pryč,“ informoval jsem ji a ucítil její pohled.

Odhodlal jsem se získat zpátky, co mi patří. Jiná možnost nepřípadala v úvahu. *Ten chlap už se na ni ani nepodívá.*

„Kam jedeš?“ odvážíla se mě zeptat.

„Do toho ti nic není,“ odpověděl jsem ledově a vzal si cigáro.

„Můj bývalý pán takhle tajemný nebyl...“

Zlomyslně jsem se zasmál. To je ale drzost!

„Tady tě nikdo nedrží, Heather. Tvoje smlouva je u mě v šuplíku, můžeš ji kdykoli ukončit,“ připomněl jsem jí a vdechl nikotin, na kterém jsem byl závislý. „Ať tě ani nenapadne si myslet, že tě potřebuju.“

Polkla, ale ani nehlesla. Vyprskl jsem smíchy.

Andílek by mě uměl setřít líp. Heather se nechá moc lehce uzemnit.

Když jsem uslyšel někoho vejít do domu, povzdechl jsem si. Existovaly dvě možnosti: buďto Kiara, nebo Ben. Ani jedno mě nijak zvlášť netěšilo.

„Kámo, kámo, kámo.“

Ben. Jak jinak.

Přihnal se ke mně do pracovny a vypadal vystresovaně, jako by právě vyvázl z nějaké šílené honičky. Svraštil jsem obočí. Co se mu stalo?

„Zabouchnul jsem si dveře od bytu,“ sdělil mi. „Máš náhradní klíče?“

Podrážděně jsem zasupěl. Ani mě to nepřekvapovalo.

„Tvoje holka je nemá?“ pokrčil jsem rameny.

Praštil se do čela. Pak si všiml Heather a krátce směrem k ní kývl na pozdrav. Nepřirostla mu dvakrát k srdci.

„Kdy vyrážíme?“ zeptal se mě Ben ustaraně.

„Až se Ally vrátí z mise,“ oznámil jsem mu a típl cigáro v popelníku. „Jestli nemáš věci, tak to není můj problém. Běž za Graceovou.“

Ben zasupěl a odešel. Seběhl ze schodů, načež za sebou práskl vchodovými dveřmi.

„Co kdybychom si udělali večeři?“ navrhla mi Heather.

„Ne, nemám hlad.“

Obrátila oči v sloup, mezitímco hladila čokla po hlavě. Spal u mě v pracovně na gauči.

„Toho sem přivedla ona?“ zeptal se mě hlas, co mě už hodinu sral. „Nebo ty?“

To se mi snad jenom zdá.

„Tebe nikdy neučili, že se máš starat o sebe?“ vychrlil jsem a zvedl se. „Zakazuju ti, aby ses mě na ni ptala, rozumělas?“

Heather se rozmrzele zamračila. Na to, že ji ani neznala, se na mého andílka vyptávala až dost. I Kiara se ovládala a nezmiňovala ji, když se poblíž vyskytovala Heather. Ta patřila k lidem, co strkají nos všude, kde nemají co pohledávat, a téma Elly pro ni bylo největší tabu.

„Co kdybychom... si spolu trochu užili?“ zamumlala zajatkyne a přiblížila se ke mně. „Jako posledně...“

Ovinula mi ruce kolem krku a mně se zkřivil obličej. Pár dní zpátky jsem ji omrdal, ale k tomu mě donutil jenom vztek, co se ve mně za celý den nahromadil. *Potřeboval jsem na uklidnění něco jiného než box a cíga.*

„Bylo to moc hezký...“

Jakmile její rty zavadily o moje, pohltily mě myšlenky na její modré oči.

Do háje, už ne.

„Odprejskni,“ přikázal jsem jí.

Heather, které se zprvu blýskaly oči vzrušením, se na mě nechápavě zadívala. V porovnání s duhovkami mého andílka ty její vypadaly fádne.

Její oči... moje slabina.

Odstrčil jsem ji od sebe a rozčileně z pracovny odešel. *Proč na ni ještě pořád myslím, do háje?*

Nemohl jsem si ji vytlouct z hlavy a to mě štvalo. Ona mě štvala.

Byla mým prokletím, prokletím, kterého jsem se nedokázal zbavit.

Seběhl jsem ze schodů a zamkl se u sebe v pokoji. A zase se mi vybavily jisté scény. *Tady* jsem se s ní líbal. *Tamhle* jsme spali.

Moje postel se jí dožadovala a já jsem pořád cítil na rtech lahodnost těch jejích. Moje tělo po ní toužilo. Já jsem po ní toužil. A nedokázal jsem si ji představit s nikým jiným. *Rozhodně ne s tím zasraným sousedem.*

Podíval jsem se na tašku, co jsem si sbalil už víc než před hodinou. Chystal jsem se na skok na Manhattan. Dovolit mu, aby mi ji sebral, nepřipadalo v úvahu.

„Třeba tentokrát natrefila na toho pravýho...”

„Jdi do prdele, Kiaro,“ zaláteřil jsem při pomyšlení na to, co mi řekla.

Nemohl jsem zůstat se založenýma rukama, zatímco po ní slintal nějaký sráč. Na druhou stranu jsem neměl sebe-menší zájem dát jí najevo, že mi to není jedno, protože jsem se bál její pomsty za to, co jsem způsobil. Věděl jsem totiž, že bych to nemusel ustát.

Věděl jsem, že čeká omluvu. Moje ego mi ale zabraňovalo, abych padl na kolena před jejím prahem, běhal za ní a prosil, aby mi odpustila, že jsem ji tak krutě odkopl, že jsem ji vyhodil. Že jsem v ní vyvolal dojem, jako by to celé byl jen klam, jako by nic neznamenal.

Přesně tyhle pocity jsem v ní chtěl vyvolat. Chtěl jsem jí způsobit takové utrpení, aby mě začala nenávidět. Protože jsem si nezasloužil ani její lásku, ani ji samotnou.

Tak proč ji prostě nenecháš být? Protože je to nad moje síly.

Přitahovala mě jako magnet a já jsem se od ní nedokázal odtrhnout.

Jsem přílišně toxickej. Vždycky jsem byl.

Ta myšlenka mě rozčilila. Zamračeně jsem vytáhl cigáro z poloprázdné krabičky. Se zavřenýma očima jsem nasál

nikotin. Cigareta mě záludně uklidňovala, našeptávala mi, že je mojí jedinou únikovou cestou ze vzteku, co jsem nezvládal usměrnit.

Jako poslední.

Tuhle moji tvář nikdy neměla poznat, ale přece... Navzdory zděšení zůstala. Jako bych pro ni něco znamenal.

Prostě jsi v ní vzbudil lítost, to je celý.

Když mě tohle napadlo, zaťal jsem zuby. I na dálku si dokázala pohrávat s mými myšlenkami, nedala mi spát. Vyčerpávala můj mozek vymýšlením scénářů, které se možná nikdy neuskuteční. *Určitě se neuskuteční.*

Stýská se mi jen po ní a smutný jsem taky jenom kvůli ní, ale nevrátím se k ní. Ona si tenhle život nezaslouží, hrozí v něm moc nebezpečí.

Jenže ty nestrpíš, aby se ocitla v životě jiného.

Taky pravda.

O den později. Manhattan, devět hodin ráno.

„Co chceš dělat?“ zeptal se mě Ben. „Vždyť nevíš, jak se jmenuje ani jak vypadá.“

Nevěděl jsem, co chci ani jak ho od ní odehnat. Představil jsem si, jak si u ní v bytě povídají, a zaťal jsem pěsti.

Já ho zmaluju.

„Proč ji nechceš nechat na pokoji?“

„Protože je moje,“ prohlásil jsem bez ohledu na jeho darebácký úsměv. „A jestli se dozvím, že se jí třeba jenom prstem dotknul, tak budeš muset zavolat chlapy, aby převezli jeho tělo.“

„Máš představu, jak ho zabiješ?“ zeptal se mě Ben a přistoupil k oknu našeho bytu. „Já bych totiž řekl, že u ní někdo je...“

Srdce mi vynechalo úder a začalo bušit abnormální rychlostí. Vyskočil jsem. Úplně mě to rozhodilo.

Ten kretén brzo poprčí zpátky do pekla.

Došel jsem za Benem. Když jsem na jejím balkoně zpozoroval chlapa s kšiltovkou, prudce jsem sevřel čelist a zatmělo se mi před očima.

Ta holka je moje, do prdele.

„Běž dolů,“ rozkázal jsem Benovi. „Hned teď běž dolů a vyhoď ho z jejího bytu.“

„Vždyť ty –“

„BĚŽ DOLŮ!“ neovládl jsem se. „Kdybych tam šel já, tak ho zabiju.“

Nemohl jsem z něj spustit oči. Ona si od něj udržovala odstup. Naštěstí.

Ben zakročí. Ben musí zakročit.

Pooděšel jsem od prosklené stěny a s těžkým výdechem si prohrábl vlasy. Neovládl jsem se a vrazil pěstí do zdi.

Bolestí ventiluju zlost.

Se vzteklým výkřikem jsem si začal rvát vlasy.

Do prdele, tohle nesmí.

Na stole se mi rozbzučel telefon. Šel jsem se podívat, kdo volá. Teta Gemma. Klepala se mi ruka.

Proč mi volá Benova máma?

„Ahoj Ashi!“ spustila zvesela.

„Čau,“ zasupěl jsem a přitom si prohlížel do ruda otlučené klouby.

Abych se uklidnil, zavřel jsem oči a nahlas vydechl.

„Nezapomněl jsi na ten příští týden?“

„Nemůžu zapomenout, když nevím, o čem mluvíš,“ poznal jsem ironicky.

Povzdechla si.

„Pořádáme večírek na památku tvého strýce. Za pár dní by měl narozeniny... Miloval rodinná setkání. Na jeho pohřeb jsi nepřišel, tak jsem...“

Rick. Brzo to bude rok, co nás opustil. Rok ode dne, kdy spáchal sebevraždu kvůli tomu, co jsme našli u mého táty – kvůli důkazům, že je Rick Williamův biologický otec a že

s ním od začátku spolupracoval. Podílel se na vraždě vlastního bratra a celé roky píchal jeho ženu.

Jasně že jsem mu po tomhle průseru nepřišel na pohřeb.

Příští týden by mu bylo osmapadesát.

„Uvidím,“ zavrčel jsem a netrpělivě přitom přešlapoval.

„Když přijdeš, tak to pro nás bude strašně moc znamenat, víš...“

No ano, samo sebou. Jsem zdroj vašich příjmů, hajzlíci.

„Dobře, dobře, počítám s tím,“ odpověděl jsem rychle a přecházel po místnosti sem a tam.

Chtěl jsem ji umlčet, ten jejich debilní večírek mi byl ukradeněj. Chtěl jsem, aby se ten týpek pode mnou klidil z jejího bytu. *Já s tím sráčem praštím o dveře a pak poletí z okna.*

„Děkuju, to –“

Zavěsil jsem jí před nose a se zkřiveným obličejem jsem se zkoumavě zadíval na svoji poraněnou pěst. Nenáviděl jsem následky, co na mně zanechával vlastní vztek. Kdykoli se ukázal, ztrácel jsem nad sebou kontrolu.

Ona ho ale stejně dokázala zahnat.

Tu noc, když už jsem se na ni málem vrhnul, abych si ulevil od bolesti, jsem ji zase vyděsil. Třásla se, přepadl ji záchvat úzkosti. Už se mnou nemohla promluvit, ani se na mě podívat.

A když se naše oči střetly... když jsem uviděl, jak se bojí... něco se ve mně změnilo. Ani jsem si to neuvědomil, ale zklidnil jsem se.

Naháníš jí strach. Zničíš ji. Ona si tohle nezaslouží.

Podruhé to bylo ten večer, kdy mě přišli odkrouhnout nájemní vrazi. Té noci poznala moji další tvář. Moji sebenenávist. Chladnokrevně jsem je zabil, zatímco toho, co si mojí rukou umřít zasloužil, jsem zabít nedokázal. Williama.

Vědomí, že je naživu, mě přivádělo k šílenství a každá vražda, co jsem spáchal, se pak obrátila proti mně jako strašná připomínka toho, že se mi pořád nepovedlo ho zabít.

Té noci jsem ji potřeboval jako ještě nikdy nikoho. Potřeboval jsem se jí chytit jako pevného bodu, abych se nepropadl

do zlosti. Cítit její blízkost, abych se uklidnil a tu nenávist zahnal. Působila na mě stejně jako cigarety.

„Kámo, já s tebou mluvím!“

Ben mi u hlavy luskl prsty a já jsem se vrátil do reality.

„Co?“

„Dovnitř jsem nešel,“ oznámil mi Ben se zkřiveným obličejem. „Je to jenom opravář... asi.“

Asi?

Vyřítíl jsem se k výtahu, s bratrancem v patách.

Vždyť Ben ani nevěděl jistě, jestli to fakt je nějaký zasranej opravář! Takže nepřicházelo v úvahu nechat s ní toho kašpara třeba jenom o vteřinu déle. Bez ohledu na Benovy námitky jsem stiskl tlačítko jejího patra. Benova slova přehlušily moje myšlenky.

Když jsme tam dorazili, uslyšeli jsme v dálce mužský hlas.

„Zítřka se stavím s tou součástkou, co je potřeba vyměnit.“

Tak on se tu ještě navíc staví i zítra! *Co je ten opravář zač? Proč musí přijít dvakrát? Proč tu součástku nepřinesl dneska?*

„Doprovodím vás k východu,“ ozval se přívětivý hlas mého andílka.

S bušícím srdcem jsem rázně stiskl tlačítko svého patra a modlil se, aby se dveře zavřely včas. Vypařil jsem se jako srab. Už zase.

Když se mi Ben posmíval, zaskřípal jsem zuby a pevně zatáhl pěsti.

„Jestli cekneš, tak za sebe neručím,“ pohrozil jsem mu.

Ve výtahu jsem nervózně zadupal. Prostě jsem se s ní nedokázal setkat tváří v tvář. Za celou tuhle hovadinu mohl opravář, který měl přijít dvakrát. Dvakrát. Jedna návštěva přes čáru.

A nejhorší je, že ani nešlo o toho souseda. Co je vlastně zač? Co jí chce? Proč se o ni zajímá?

Když jsme se vrátili do bytu, vyšel jsem k sobě do pokoje a svalil se do postele. Frustrovaně jsem zasupěl a přepadla mě strašná chuť na cigaretu.

Jednu jsem si vzal, zapálil si a naplnil si plíce jedovatým kouřem. Při třetím potáhnutí jsem se konečně uvolnil. Tenhle pocit, že nad sebou nemám kontrolu, že vlastní život sleduju jenom jako divák, jsem nesnesl. Byl jsem to sice předně já, kdo udělal všechno pro to, aby z mého života zmizela, ale nedokázal jsem u toho rozhodnutí zůstat.

Ano, lhal jsem. Žádné nebezpečí jí se mnou nehrozilo. Nepochybně se mnou byla ve větším bezpečí než kdekoli jinde pod sluncem. Ve skutečnosti jsem to udělal, protože jsem se do ní odmítal zamilovat. Když odešla, už jsem k ní málem přilnul. Ne... já už k ní přilnul dávno předtím, a jak.

Přilnul jsem k ní moc.

To mě děsilo. Nedovedl jsem ji dostat z hlavy. Moje podělaný srdce se jí dožadovalo, zatímco mozek ho ignoroval, aby ho uchránil.

Takovou moc nade mnou měla, moc, která mě naprosto odzbrojovala. Takhle se mnou ještě nikdy žádná holka nemávala. Ona se o to ani nesnažila, ani to nechtěla, a přece si mě dokázala úplně podmanit.

Takže ano, poslal jsem ji pryč, protože jsem se bál. Bál jsem se jí i toho, co by se mnou třeba udělala. Nemohl jsem si pomoci a srovnával ji s Isobel. Přitom se Ella od té svinně tolik lišila. Ella se lišila od všech, koho jsem kdy poznal. Včetně Heather.

Můj andílek...

Bezmezně jsem ji obdivoval. Ustála krutý život, stejně jako já. Obětovala život někomu jinému, stejně jako já. Měla běsy, stejně jako já.

Nicméně nebyla jako já. Byla silnější než já, lidštější, než jsem kdy byl. Moje Ella byla neskutečnej anděl mezi démony mého světa. Tenhle svět ji zničil, ona se ale nezměnila, zůstala sama sebou.

Ne jako já.

Byl jsem příšerný netvor. Zkamenělo mi srdce a já v tom neviděl problém. Ale s ní jsem měl pocit, že kamenné být

nesmí. Nesměl jsem ji zlomit, nesměl jsem ji poskvřnit, ji, která byla tak čistá.

A přece jsem to udělal.

Zničil jsem ji kvůli svému zasranému sobectví, kvůli podělanému strachu se na někoho vázat, kvůli nenávisti, co sám k sobě cítím. Nebyl jsem jí hoden. Ona si zasloužila někoho lepšího než mizeru, co ji zničí, aby se ochránil. Chlapa, co si ulevuje od bolesti tím, že jí ubližuje, chlapa, který neumí ovládat vztek.

Zasloužila si někoho lepšího než mě. A já jsem to věděl.

Musím na ni zapomenout.

Je to tak pro ni lepší.

Musím jí dovolit obrátit list.

„Bene!“ zavolal jsem ze svého pokoje. „Sbal se, padáme odsud.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

Návrh

ELLA

Vzduch byl mrazivý. Třásla jsem se jak osika a rozhlížela se na všechny strany, ale všude bylo to samé. Nic. Instinkt mi jasně říkal, že mám okamžitě utéct. Najednou se tím prázdným, temným prostorem jako ozvěna rozezněl několikahlasý smích a mně se zrychlil tep.

Ten smích. Patřil mým démonům.

V dálce jsem zahlédla svazek paprsků a úlevou mi z očí vyhrkly slzy. S roztřesenou bradou jsem se k tomu světlu rozběhla. Otevřené dveře. Konec tunelu.

Asher.

Viděla jsem Asherovu siluetu. Bezpečně jsem ji poznala.

Ten smích a hukot hlasů se blížil k mému unavenému tělu.

Panika mě spolu s pudem sebezáchovy ničila, bylo mi zle.

Tak zle.

„Tomu neutečeš...“

Vykřikla jsem zděšením, když mě chytili za vlasy a za krk a nutili mě přidat do kroku, abych se dostala z dosahu jejich špinavých prstů.

„Bude se ti to strašně líbit...“

„Připomínáš mi moji dceru... a tu já bych nejradši ošukal...“

Čím dál víc jsem ztrácela kontrolu nad pláčem a zvedal se mi žaludek. Očima jsem ale dál visela na siluetě Ashera. On mě zachrání. Musí mě zachránit.

Slíbil mi to.

Někdo mě popadl za rameno. Vší silou jsem se mu vytrhla, jenže ve zlomku vteřiny se kolem mě všechno zastavilo. Zavřel dveře. A nechal mě venku samotnou. S nimi.

„OTEVŘI MI! NA KOLENOU TĚ PROSÍM, ZACHRAŇ MĚ!“

V duchu jsem řvala, ale z mojí pusy, kterou teď celou zakrývaly ty surové ruce, nevyšlo ani slovo. Rukou bylo čím dál víc, cupovaly mi oblečení a já cítila, že už to nevydržím.

Umřu v jejich spárech. Udusím se. Oni mě zabijou.

„Pomoz mi... Ashere...“

S trhnutím jsem se probudila. Třásla jsem se tak, že to nešlo zastavit. Málem jsem dostala infarkt. Měla jsem sevřený hrudník a mělký dech.

Ztratila jsem nad sebou všechnu kontrolu. Čekala mě smrt. Umírám.

Bolely mě svaly stažené křečí. Hrdlo se mi svíralo tak, že jsem nemohla polykat.

Ello, to byl zlý sen. Jenom zlý sen.

Konejšila jsem se, jak nejlépe jsem dovedla – věděla jsem, že mám záchvat úzkosti a můj pud sebezáchovy mě ochromuje. Tělo a mozek si navzájem posílaly tu samou zprávu: nemůžu se hýbat. Nesmím se hýbat. Jako když jsem byla s nimi.

Z tohoto kruhu jsem ale musela vystoupit.

Teď už se nemám čeho bát.

Jsou daleko. Už jsem v bezpečí.

Moje tělo se stalo shromaždištěm úzkostí, podřídilo se strachu. Musela jsem s tím něco udělat. Musím s tím něco udělat.

Pomalů jsem zavřela oči, abych zklidnila dech. Vzpomněla jsem si, co mi říkal terapeut: „Zhluboka se nadechni a napočítej do čtyř. Na vteřinu zadrž dech a zvolna vydechni na čtyři doby.“

S obtížemi jsem postupovala podle Paulových instrukcí. Spleť myšlenek a trhavý dech mi úkol nijak neusnadňovaly, ale udělat jsem to musela.

Máš jenom panický záchvat. Neumíráš.

Bude to dobrý, musím se soustředit. Nadechni se... zadrž dech... vydechni. Ještě.

Dech se pomalu uklidnil a z očí mi vyhrkly slzy. Byla jsem na svůj výkon hrdá.

Dokázala jsi to. Pokračuj, nepřestávej.

Po několika dlouhých minutách jsem tělo konečně dostala pod kontrolu.

„Je po všem...“

Tuhle větu jsem si přeříkala několikrát za sebou, abych jí lépe porozuměla. Tenhle lítý boj jsem sváděla až moc často. Poslední rok to bylo ukrutné. Neměla jsem nikoho, kdo by mě probudil, nikoho, kdo by mi pomohl. Byla jsem na své demony, úzkosti i noční děsy sama. Moje tělo mě ze snu pokaždé vytrhlo právě ve chvíli, kdy mu připadalo, že umírá. Pud sebezáchovy přiměl srdce, aby tlouklo rychleji.

Ze začátku mě při záchvatech žádná křeč nesvírala. Měla jsem tělo dostatečně pod kontrolou. Ale teď jako bych se sama sobě vymkla z rukou. Jako dřív.

Jako u Johna.

Záchvaty byly čím dál prudší a čím dál hůř zvladatelné. Přiváděly mě k šílenství, obracely moje vlastní tělo proti mně a tahle tichá válka, co jsem vedla proti sobě samé, byla čím dál krutější.

Bylo jisté, že prohraju. Bitva proti vlastním záludným, sadistickým démonům mě zničí. Vždycky mě strašili až ve spánku, čekali na chvíli, kdy budu odpočívat. Aby mi připomněli, že jsou mojí součástí, že jim moje tělo ještě pořád patří.

I když jsem daleko.

Paul se mi zaručil, že mě jednoho dne strašit přestanou. Pod podmínkou, že budu silná a získám zpátky kontrolu sama nad sebou.

Ale byla jsem silná? Těžko.

Byla jsem slabá. Bytostně jsem potřebovala vědět, že se můžu spolehnout na někoho, kdo mi pomůže, a to strašně

oslabovalo mou vůli, abych se sama vydala dál po temných cestách své duše.

Ta ale přese všechno zůstala neporušená. Zářila v mém nitru a nežádala nic jiného než se zbavit okovů, mého strachu. Strachu, že selžu, že zůstanu tou slaboškou, co každý využívá, jak se mu zlíbí. Tou, které nikdo nepřikládá žádnou důležitost, které se nikdo neptá na názor. Tou, co musí potlačit vlastní potřeby a podřídít se přáním ostatních.

Touhle holkou jsem byla. Nebo aspoň zčásti.

Nicméně žít v její kůži dál, to jsem odmítala. Nenáviděla jsem se. Sama sobě jsem se hnusila.

Udělal se mi knedlík v krku, když mě přemohla sebe-návisť, ta nenávisť, která každým dnem rostla. Stačilo jen, abych se podívala na šťastné lidi kolem.

Jednou jsem se ze zvědavosti vydala do parku. Hrubá chyba. Vedle davu jsem si připadala maličká, a kdykoli se mi někdo podíval do tváře, už se o mě pokoušel panický záchvat. Já jsem to ale chtěla vidět. Chtěla jsem si sednout do trávy a být jinde než doma.

Vzpomněla jsem si na jednu slečnu, která tam piknikovala se svým přítelem. Fotila se, hltala sluneční paprsky. Byla tak krásná, tak plná života, měla takový ten nakažlivý smích, co vám vykouzlí úsměv na rtech, co vás může udělat šťastnými.

Ztělesňovala život a mládí, které mě minuly.

Přemýšlela jsem, co asi obnáší být holkou, jako je ona. Užívat si každé chvílky a neklást si přitom dokola ty samé otázky: Jsem dostatečná? Mám nějakou cenu?

Její oči zářily, ty moje byly vyhaslé. Já jsem si taky chtěla užívat každé minuty, jako to dovedla ona. V tuhle chvíli jsem ale nemohla dělat nic jiného než dívat se na ni, jak žije. A sebe za to ještě víc nenávidět.

Vzlykla jsem a přitáhla si kolena k bradě, abych cítila vlastní teplo. Připadala jsem si osaměle.

Strašně osaměle.

Vrátila jsem se z nákupu. Poprvé se mnou šel soused. No a takhle silnou úzkost jsem do té doby nikdy neměla.

Znervózňovala mě představa, že před ním dostanu záchvat úzkosti z davu lidí a budu mu to muset vysvětlit.

Na minulost se mě nikdy nevyptával, akorát na to, co dělám v současnosti. (A já jsem v duchu děkovala Kiaře, která mi poradila, abych mu řekla, že pracuju v obchodní branži. Ani jsem nevěděla, co to je.)

Soused měl ve zvyku mluvit o sobě a své práci, kterou se zaobíral víc než čímkoli jiným. Na nákup jsme ostatně museli jet kilometry daleko od domova, protože nerad přitahoval moc pozornosti.

„A je to!“ prohlásil, když končil s vykládáním mého nákupu. Usmála jsem se na něj a zavřela skříňku. Už jsem taky měla hotovo.

Nakoupili jsme tuny věcí, protože jsem se tolik bála chodit ven, že už mi došly zásoby.

„Dnešek byl vážně moc fajn,“ řekl s letmým úsměvem, kterým se mě snažil okouzlit. „Kvůli práci mě vždycky obklopovali dost výstřední lidi, tak je příjemný strávit trochu času s někým skromným.“

Přikývla jsem. Nevěděla jsem, co na to odpovědět. Uváděl mě do rozpaků.

„Mimochodem, Ello... říkal jsem si, máš příští týden něco v plánu?“

Co když tě pozve na večeři? To ne...

„Ne, proč?“

„Chtěl bych... tě poprosit o malou laskavost,“ přiznal se zkřivenou tváří. „Vím, že ti to bude připadat divný, a taky nemusíš souhlasit...“

„Vždyť jsi mě ještě o nic nepoprosil,“ namítla jsem z legrace.

Se smíchem se poškrábal za krkem a pokračoval:

„Jak už jsem říkal, od té doby... od té doby, co jsme se s bývalou rozešli, mě moje rodina prudí s tím, abych si našel někoho jiného...“

Soused se přistěhoval teprve před pár měsíci. Rozešel se se svou ženou, které přenechal jejich dům, načež se usadil tady, aby se dal dohromady.

Podle toho, co mi říkal, rodina jeho rozhodnutí hodně soudila a vyvíjela na něj obrovský tlak. To mi připomínalo *jeho*.

Jenomže *jeho* rodina byla zlá. Využívali ho, aby si nacpali kapsy.

„Brzo se má... Brzo budeme mít takovou rodinnou sešlost a já bych byl moc rád... kdybys tam se mnou šla. Já vím, že to takhle zní divně, ale...“

Teď se zkřivil obličej mně. Určitě chtěl, abych se vydávala za jeho přítelkyni, a on jim tak mohl ukázat, že obrátil list.

„Ten večírek se bude konat na Manhattanu. Nebudu muset nikam do zahraničí,“ řekl mi tiše.

„Já ti nevím...“

Ta představa se mi nezamlouvala. Vadilo mi setkávat se s cizími lidmi a muset s nimi mluvit o sobě – o mně totiž prostě nebylo co říct.

Důvody, proč jsem se stala, kým jsem, nebyly určené k tomu, aby se o nich mluvilo veřejně.

„Nemusíš mi odpovídat hned,“ řekl honem. „Jenom si to nech projít hlavou... Kdybys se mnou na ten večírek šla, byl bych vážně poctěn... Navíc by ses mojí rodině určitě líbila!“

„O to nejde...,“ řekla jsem váhavě. „S cizími lidmi nejsem ve své kůži...“

„Tak jestli jde jenom o tohle! Tím se netrap, my Scottovi umíme člověka hodit do pohody!“ zvolal Shawn.

Na okamžik se mi zastavilo srdce.

Shawn... *Scott*.

Sousedovo příjmení jsem neznala. Popravdě řečeno jsem věděla jenom to, že pracuje v nějaké renomované firmě.

Počkat... Ben mi jednou povídal o nějaké firmě na Manhattanu, kterou řídí jeho příbuzní. Shawn... to byl on... To on řídil Scott Holding Company. Tu slavnou „SHC“.

No jasně.

Obrátil se mi žaludek a vytřeštila jsem oči.

Můj soused Shawn byl Shawn Scott... bratranec... Ashera.

Abych zděšení lépe zakamuflovala, odkašlala jsem si a s předstíranou zvědavostí se zeptala:

„Vy... Bude tam hodně lidí? Podle toho, cos mi říkal, jste velká rodina...“

Přikývl.

„Určitě jo... Tahle událost je pro nás dost významná, ale jestli přijedou bratrance z Los Angeles, to nevím... Byl bych radši, kdyby nedorazili.“

Los Angeles. Asher.

No do prčic.

„Vážně?“ řekla jsem se sraštěným obočím.

„Jo, Benjamin mi nevádí, ale Ash... To je můj nejnebezpečnější a nejdřzejší bratranec, nemluvě o jeho neuvěřitelné aroganci,“ zakroutil s povzdechem hlavou. „Určitě mi závidí všechno, co mám... Ale tomu zároveň moc dobře rozumím.“

V té drzosti a neuvěřitelné aroganci jsem s ním byla zajedno. Asher tyhle dvě vlastnosti přímo ztělesňoval. Musela jsem se ale držet, abych nevyprskla smíchy nad Shawnovým sebevědomím. *Asher Scott a závidět... Shawnovi? Dovol, abych se zasmála.*

Do háje, on je to vážně jeho bratranec...

Všechno se ve mně sevřelo a lehce se mi roztřáslý ruce. O tom, co jsem právě zjistila, jsem Shawnovi neřekla ani slovo, protože jsem se bála, že se mě zeptá, odkud Ashera znám. Znamenalo by to, že bych mu musela vyprávět o své minulosti, čemuž jsem se vyhýbala, jak to jen šlo.

Ten zatracený Asher mě pronásledoval jako stín. S jakou pravděpodobností jsem mohla mít za souseda jeho naduté-ho bratrance?

Zazvonil mu telefon a on to s omluvou vzal.

Shawn se ke mně sice choval moc hezky, ale naše rozhovory se často točily kolem jeho práce a problémů ohledně jeho ženy, nemluvě o jeho bohatství, které nezřídka zmiňoval. Popravdě byl dost sebestředný. Mně to ale nevadilo, právě naopak – vyhovovalo mi mluvit jenom o něm.

Do háje, Asher a Shawn jsou bratřenci.

O den později.

Skrz prosklenou stěnu obýváku jsem tiše pozorovala vysoké budovy ve městě. Ten výhled byl nádherný, hlavně večer. Občas jsem se zdržela na balkoně a bloudila očima po Manhattanu, místě, kam jsem se před rokem přistěhovala.

Do jiných čtvrtí než té, kde jsem bydlela, jsem se vydávala jen málokdy. Všechno jsem měla blízko a taky jsem nerada chodila ven sama.

Měla jsem tady obrovskou kuchyni a obýván, byl to prostorný byt, i když oproti *jeho* domu daleko menší. Výmalba byla laděná do krémových odstínů, které se dokonale hodily k dřevěnému nábytku, a pronikalo sem hodně světla díky proskleným stěnám, co byly mimochodem opatřené záclonami.

To bylo největší plus tohohle bytu.

Nahoře se nacházely dva pokoje a dvě koupelny. Svůj pokoj jsem si vybrala pro panoramatický výhled – vidět na lidi, a nemuset se k nim přiblížit mi dávalo pocit bezpečí. Jinak jsem moc místa nepotřebovala. Upřímně, ve skutečnosti jsem využívala akorát kuchyni a obýván.

Za ty měsíce jsem se naučila vařit, a tak se moje jídla zlepšovala. *Tady vaří Ella. Tamten pitomec, ten připálil i těstoviny.*

Zasmála jsem se svým vlastním úvahám.

Některé věci se během roku změnily – začínala jsem se pomalinku začleňovat do společnosti. Snažila jsem se dohnat ztracený čas tím, že jsem si rozšiřovala všeobecný přehled,

a to na radu terapeuta, který zjistil, že neznám planety sluneční soustavy.

Ano, *hodně* jsem se styděla.

Takže jsem četla různé knížky, teď jsem zrovna měla strašnou slabost pro poezii. Dneska padla volba na *Květy slunce* od Rupí Kaurové. Každé slovo, každíčká věta se perfektně slučovaly s *ním*. Jako vždycky. V duchu mě pronásledoval, vkrádal se do mojí mysli a vdechoval život slovům, která jsem četla.

Souhlasím, ne, zlobím se, ano, nenávidím tě.

V těchhle verších jsem se nacházela. S každou další stránkou jsem se k němu přibližovala. Ke svému duchovi.

Asheru Scottovi.

K Shawnově žádosti jsem se zatím nevyjádřila... *Co když přijde?* Přece jenom je to Asher... U něj člověk nikdy neví.

Nechtěla jsem ho vidět. Neodvažovala jsem se setkat s jeho šedýma očima, které mě budou přehlížet, tvrdit, že jsem nikdy nic neznamenal, zatímco já jsem Ashera měla spojeného skoro se všemi nejkrásnějšími chvílemi, které jsem zažila. Znova slyšet jeho chraplavý hlas, který mě navštěvoval ve snech. Vidět ty jeho cigarety, koženou bundu, tetování, rozčuchané blondaté vlasy. A ten jízlivý úsměv, za který bych ho nejradši zabila. Možná bych si do těch ran neměla ještě sypat sůl.

Přemýšlela jsem, jestli se cítí stejně jako já. Zastaví se mu srdce, kdykoli zazní moje jméno, jak mělo ve zvyku to moje? Myslí na mě tolik jako já na něj? Připomíná mu všechno, co vidí, mě? Zdá se mu o mně? Píše si do sešitů ještě něco o mně?

Rok. Rok se v mém životě vůbec neukázal. Uběhl rok od chvíle, kdy přede mnou utekl jako před morem, potom co jsem mu dala své srdce.

Nenáviděla jsem ho. Strašně moc jsem ho nenáviděla.

Netušil, čím si procházím kvůli tomu, že se rozhodl mě od sebe odehnat a tak mě donutil, abych úplně sama, bez

návodu k použití, začala žít nový život. Donutil mě, abych svým úzkostem a traumatům čelila sama.

Vykašlal se na mě.

Já jsem přesto pokaždé chtěla jen jeho, kdykoli jsem se probudila, kdykoli mě panický záchvat vytrhl z noční můry. Chtěla jsem cítit, jak mě bere do náručí, slyšet, jak mi svým chraplavým hlasem šeptá, že jsou daleko, že už se mi nic nestane. Že v *jeho* náručí mi nic nehrozí.

Tyhle protichůdné pocity mě vyčerpávaly.

Vtom se mi rozvibroval mobil a já se usmála.

„Ahojky, Kiara,“ spustila jsem a zavřela knížku. „Ty jsi vzhůru v šest ráno, to je mi novinka!“

„Je přesně devět třicet, padám únavou,“ zasupěla. „Otevřeš mi?“

Hrklo ve mně. Ona je přímo tady, na Manhattanu! Hned za dveřmi.

Seskočila jsem z gauče a honem otevřela dveře. Kiara tam opravdu stála, oči jí jen zářily. Vrhla se na mě a vší silou mě objala. S přiblblým úsměvem jsem nasála její vůni.

Přijela moje kamarádka.

„Neřeklas mi, že přijedeš!“ zvolala jsem a pustila ji dovnitř.

S malým kufříkem v ruce za sebou zavřela a prohlásila:

„Ne, protože jsem to neměla v plánu! Ash ani neví, že tady jsem. Od včerejšího večera se vzteká. Vyhýbala jsem se mu, jak to šlo, aby mi nedal práci navíc!“

Znova jsem ji objala. Když se tu objevila, hned jsem se přestala cítit osaměle.

Musím jí říct o Shawnovi... Musím zjistit, jestli se tam chystá *on*.

KAPITOLA PÁTÁ

Velký Asher Scott

ELLA

Celý den jsme se couraly venku v přelidněných ulicích Manhattanu, nakukovaly do výloh a popíjely macchiato. S Kiarou jsem trávila čas hrozně ráda. Ztělesňovala štěstí, co mi v jednotvárném každodenním životě strašlivě chybělo.

Za celou dobu jsem Kiaře nestihla povědět o Shawnovi. A ona zase vůbec nezmínila psychopata. To téma jsem ale otevřít musela. Chtěla jsem znát odpovědi na svoje otázky.

„Kiaro?“

„Hm,“ řekla s šálkem horké čokolády u pusy a přitom sledovala reality show s uřvanými účastníky.

„Ty... O tom sousedovi už jsem ti říkala, že jo?“ zeptala jsem se jí se zkřiveným obličejem. „No... tak si představ, že mě pozval na rodinnou oslavu.“

„No teda, ten to bere hopem, sousedíček!“ zasmála se a usrkla čokoládu. „Asi jako tamhleten.“

Ukázala na jednoho z účastníků *Dívky na vdávání*. Tenhle pořad, v Americe strašně oblíbený, Kiara s Ally milovaly.

„Kiaro, jmenuje se Scott.“

Vtom Kiaře zaskočilo, vytřeštila oči a zadívala se na mě. Úplně strnula.

„Jak... Jak se jmenuje křestním?“ zeptala se mě celá tumpachová. „Prosím... neříkej mi, že je to *Shawn*...“

Ted' jsem zkameněla pro změnu já. Sevřel se mi žaludek. Zpozorovala můj výmluvný výraz a zasmála se. Nervózní zahihňání se brzo proměnilo v šílený záchvat smíchu.

Zamračila jsem se. Nevěděla jsem, jak si tu reakci vyložit.

„Letos se budou dít NE-U-VĚ-ŘI-TEL-NÝ věci!“ zavýskla, načež odložila hrnek a začala na pohovce nadšeně nadska-kovat. „Ello... fakt je to ten soused, co ti posílá kytky?“

Přikývla jsem. Znova dostala záchvat smíchu a já jsem pořád nechápala proč.

„Vybrala sis toho nejsebestřednějšího chlapa na Man-hattanu!“

S úsměvem jsem zakroutila hlavou.

S ješitností v lidské podobě jsem taky čtyři a půl měsíce žila.

„A taky toho, kterým Ash ze všech chlapů na světě nejvíc pohrdá!“

Takže Asher Shawnem pohrdal. A Shawn Ashera neměl v lásce.

Jak prosté.

„Tys mu řekla, že mám nápadníka, co?“ zasupěla jsem, když jsem uviděla, jak se jí blýskají oči.

Kiara si to rozhodně nehodlala nechat pro sebe. Říkala mi, že tuhle „kartu“ vyloží, jakmile bude Asher tvrdit, že jsem mu ukradená. A já si byla skoro jistá, že už ji vyložila.

„Jo, ale neřekla bych, že na tebe zapomněl! On to sice nikdy nepřizná, ale pomyšlení na to, že máš nápadníka, ho ničí.“

Zvedla jsem jedno obočí. To je ale drzost! Nemohla jsem jí nicméně věřit úplně všechno. Někdy viděla věci jinak, než jak se doopravdy měly, což mi ubíralo naději.

„Jen co jsem řekla slovo ‚nápadník‘, tak se mu změnil výraz v očích. Ucítila jsem ve vzduchu, jako by... žárlil.“

Neubránila jsem se výbuchu smíchu. *On a žárlit?*

Kiara kecala. Nebylo možné, že by velký Asher Scott na někoho žárlil. A na Shawna už tuplem ne. *Dovol, abych se zasmála.*

Brzo ve mně začal bobtnat vztek. Jestli Kiara mluvila pravdu, tak byl fakt oprsklý. Jak já ho nenáviděla! Jak on mě dokázal naštvat, aniž by se mnou promluvil jediné slovo!

„Ash i Shawn byli vždycky dost... hraví,“ řekla mi, potom co si odkašlala. „Soupeření mají od malička v krvi, vždycky na sebe byli navzájem nabroušení. Jeden řídí oficiální podnik a toho rodina vychvaluje. Druhej zastává místo vůdce dynastie a má pod palcem gang – co vynáší rozhodně víc než ten zasranej podnik –, ale toho si ti, kterým plní peněženky, ani trochu neváží.“

Bedlivě jsem výklad poslouchala, toužila jsem se o jejich vztahu, ze kterého jsem byla zmatená, dozvědět víc.

„Nedávno jsem zjistila, že se ten debil Shawn rozešel se ženou,“ zasupěla rozhořčeně. „Určitě tě tam zve kvůli tomu. Jde mu prostě jenom o to, aby před rodinou neztratil tvář.“

Uhodila hřebík na hlavičku, dokonale ho prokoukla.

„Z těch jeho ksichtů, kterýma říká ‚já si žiju líp než vy‘, se mi dělá blbě. Chová se tak povýšeně, že to nikdo nemůže vydržet, až na něj.“

Takhle jsem Shawna nikdy nevnímala. Sebestředný sice byl, ale nedíval se na mě spatra. Nebo jsem si toho jenom nevšimla?

„Jestli chceš, dám ti příklad. Ash je bohatej. *Hodně* bohatej. Ale i když je nadutej, tak si nemyslí, že by byl něco víc než ostatní... Teda ne než všichni pod sluncem.“

Asher si připadal, že je něco víc, hlavně v porovnání s jeho chlapy a s nepřáteli. Ukazoval ten arogantní výraz, co mě štvál jako nic na světě. Jenže on měl pro tu nabubřelost dobrý důvod...

Tenhle psychopat byl po čertech krásný. *To se mu zas musí nechat!* A jeho tělo vypadalo až neskutečně, jak dokonale bylo vypracované.

Asher věděl, že má v ruce moc, obrovskou moc, že dokáže lusknutím prstu kohokoli svést a dosáhnout svého. Stačí jediný pohled.

Přesto se naše rozhovory nikdy netočily okolo něj. Skrýval hodně tajemství, příliš mnoho záhad. Všechno si nechával pro sebe a nesnesl, aby se o něm mluvilo. To Shawn se naopak málem rozčilil, když jsme se zaměřili na něco jiného než na jeho osobu.

„Cos mu odpověděla?“ vyzvídala.

„Ještě nic,“ povzdechla jsem si zoufale. „Abych byla upřímná, nejdřív jsem si o tom chtěla promluvit s tebou. Nechce se mi tam...“

„Víš, že my tam budeme taky?“ prozradila mi s úsměvem. „Jako že... taky jsme na ten večírek zvaný. Jestli se bojíš být se Scottovým sama, tak si piš, že tam bude i Kiki! A Ben s Ally taky!“

Kiara mě objala. Ona dorazí, takže *on* možná též.

„On... *Asher* tam... bude?“

Zkřivil se jí obličej. Pak přikývla a tenkým hláskem přiznala:

„Mimochodem, když už jsme u něj... nedovolil, abys tam šla. Celá rodina se každoročně scházela v New Yorku na Rickovy narozeniny. Rád je slavil v Robertově sídle... Tys Ricka znala, tak tě Benova máma Gemma chtěla taky pozvat,“ vysvětlila mi mírně, „ale Ash řekl ne.“

Asher Scott právě znova rozhodl za mě. Popadl mě vztek. Rozčilovaly mě všechny ty překážky, co mezi nás stavěl, aby si mě držel daleko od sebe, aby mě už nikdy neviděl.

Do háje, on se vůbec nezměnil.

„Mám chuť to Shawnovo pozvání přijmout jenom proto, že mě tam Asher nechce.“

Podle škodolibého úsměvu jsem poznala, že by ráda, abych pozvání přijala a tím se mu vysmála. A mně se do toho chtělo čím dál víc.

„Co máš zítra v plánu?“

„Ve tři odpoledne mám schůzku s Paulem, ale před tím nic.“

„Jak to s ním vlastně jde?“

„Dobře,“ usmála jsem se. „Strašně mi pomáhá, jak mi naslouchá a radí. Jsem Coleovi fakt vděčná, že mi na něj dal číslo. Teď už za mnou nemusí tak často.“

„Za to poděkuj Ashovi,“ zahihňala se kamarádka. „To on Coleovi nařídil, aby tě jezdil vyšetřovat, jak často bude potřeba. Milostpán si o tebe dělal starosti.“

Sevřelo se mi hrdlo a rozpálila jsem se doběla. Tohle rozporuplné chování už mi lezlo krkem.

Takže on nechce, abych patřila do jeho života, a vyhýbá se mi, jak může, ale pošle mi doktora, protože má starost? Jo, to je mu dost podobné. Velký Asher Scott.

„Ještě jednou ti říkám, Collinsová, nemyslím si, že na tebe zapomněl,“ prohodila Kiara, když se zvedala. „Vyhýbá se ti ze strachu, viděla jsem mu to na očích. Já ho znám. Být tebou, tak to Shawnovo pozvání přijmu, i když jako chlap stojí za starou belu. Nikdy jsem ho nemusela, ale jestli Shawn může Ashíka nakopnout, aby konečně zareagoval... Vůbec neumí prohrávat. Vždycky s Ashem tak nějak... soupeřili.“

Povzdechla jsem si. Proč byl jediný chlap, co o mě kdy projevil zájem, sokem toho, kterého jsem nosila v srdci já? Byla jsem na vážkách, na jednu stranu jsem měla chuť na tu akci jít, na stranu druhou bych ráda odmítla a vyhnula se trřaskavé atmosféře, kterou to zavánělo. Nicméně od chvíle, kdy mi Kiara řekla, že si Asher nepřeje, abych se tam ukázala... jsem se klonila k první možnosti.

Kiara zívla a protáhla se. Televizní pořad skončil.

„Asi půjdu spát,“ zamumlala. „Už jsem utahaná a taky jsem toho za poslední dva dny kvůli práci moc nenaspala.“

„Já už si asi taky půjdu lehnout,“ řekla jsem tiše.

Zkontrolovala jsem, jestli je zamčeno, a oddechla si, když jsem zjistila, že ano.

V koupelně jsem s pyžamem v ruce zírala do zrcadla – ty neklidné noci se na mně podepsaly. Kruhy pod očima byly stejně tmavé jako stíny v propadlých tvářích a vystupovaly mi lícni kosti, protože jsem zhubla. Sáhla jsem si na čelist

a prohlédla si spoušť, co mi úzkosti zanechaly na kůži, a pak jsem se otočila k druhému zrcadlu, kde se odrazilo moje hubené tělo.

Úplná smrtka. Jsi hnusná.

Zavřela jsem oči a umlčela ten vnitřní hlas, co moji zlost na sebe samu ještě násobil.

Pak jsem si v hlavě přehrála, co mi řekla Kiara, a zkrabatil se mi obličej. Vadilo mi Shawna využívat, ale... toužila jsem porušit pravidla Ashera Scotta. Toužila jsem se tam nečekaně zjevit a sednout si naproti němu. Takhle bude ten, co se mi vyhýbá, donucený se se mnou setkat.

A ještě jednu věc jsem chtěla vidět – Asherovu údajnou žárlivost.

Kiara mi říkala, že Asher žárlí na mého souseda, ale co až se dozví, že jde o jeho bratrance? Uvidí, že jsem udělala tlustou čáru, že ztratil člověka, co ho začínal milovat...

Co ho pořád miluje. Ale to je detail.

A i kdyby to s ním nehnulo, tak jsem chtěla, aby aspoň lietoval, že přišel o svou poslední zajatkyni. Věděla jsem totiž, že si po mně Asher žádnou další zajatkyni nenajal. Nejenže mi to říkala Kiara, ale i on si zapsal tohle:

Když už se mnou nebude pracovat Ella, tak jinou zajatkyni nechci. Žádnou jinou bych mít nemohl. Ta blbka nastavila latku moc vysoko.

Už proto.

KAPITOLA ŠESTÁ

Lhář

ASHER

Los Angeles, tři hodiny ráno.

Zamračeně jsem civěl do stropu. Od předvčerejška jsem se nedokázal uklidnit. Od chvíle, kdy jsem uslyšel její hlas. Zlost, frustrace i ta chorobná touha se vrátit do jejího života jenom proto, abych ji odvedl od toho souseda, ve mně kypěly čím dál víc.

Nesnesl jsem, aby u ní byl tak blízko. Prostě jsem nesnesl, aby se přiblížila k jinému muži.

Nikdy mě ani nenapadlo, že by s někým mohla být, když se ale objevil tenhle neznámej chlap, zapůsobilo to na mě jako studená sprcha, která by dřív nebo později přišla tak jako tak.

Nemohl jsem si vytlout z hlavy jednu představu, pustý výplod mojí fantazie, který si pohrával s mými úzkostmi.

Představu jí ve společnosti jiného.

Do hajzlu.

Zároveň s představivostí se splášlo moje srdce. *On, jak na ni sahá...*

Vyskočil jsem a zaklel při představě, jak ji líbá.

„Čau fešáku...“

Hlas Heather se ozval v pravou chvíli. Zavřel jsem oči, když mě objala kolem krku. Jenže vtom se mi jako bumerang vrátila představa Elly a zaplavil mě vztek.